

Arrest

nr. 302 584 van 29 februari 2024
in de zaak X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35
9500 GERAARDSBERGEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 24 november 2023 heeft ingediend de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 oktober 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DHONDT, die loco advocaat A. VAN DER MAELEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 april 2023 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar in België verblijvende Nederlandse dochter.

1.2. Op 12 oktober 2023 treft verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 50e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.04.2023 werd ingediend door:

Naam: [M.]
Voorna(a)m(en): [I.]
Nationaliteit: Suriname
Geboortedatum: [...]
Geboorteplaats: [...]
Identificatienummer in het Rijksregister: [...]
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan in functie van haar Nederlandse dochter, mevrouw [B.D.U.] ([...]).

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1 of 2°, die te hunnen laste zijn (...).'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Als bewijs hiervan werden volgende documenten vorgelegd.

-bewijs van ziekteverzekering in België dd. 5.06.2023 met de referentiepersoon als rechthebbende en betrokkene als persoon ten laste

-geldig paspoort met visum en inreisstempel via Amsterdam op 11.11.2021

-bewijs van het overmaken van geld door [R.H.B.] aan betrokkene op 8.12.2020, 2.2.2021, 1.03.2021, 25.03.2021, 2.04.2021, 14.05.2021, 18.05.2021, 6.06.2021 en tenslotte 10.11.2021.

-bewijs van het overmaken van geld door [S.N.M.] naar verschillende bestemmingen waaronder betrokkene op 6.11.2020 en 4.11.2021

-loonfiches van Synergie Interim op naam van MBU [E.]

-attest van het ABW dd. 17.07.2023 op naam van de referentiepersoon betreffende werkloosheidsuitkeringen voor de maanden april tot en met juni 2023

-attest van het ocmw betreffende [B.D.] en [M.I.] waarin is opgenomen dat zij geen financiële steun ontvangen

Uit het geheel van bovenstaande bewijsdocumenten kan er niet toe worden besloten dat mevrouw reeds afhankelijk was van haar dochter voorafgaandelijk aan het komst naar België, vanuit haar land van herkomst of origine en voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging.

Mevrouw heeft kennelijk Suriname reeds verlaten op 11.11.2021. Op 13.04.2023 volgde de allereerste aanvraag tot gezinshereniging bij de referentiepersoon. De referentiepersoon verblijft reeds in België sinds 2017.

Onafgezien van het feit dat betrokkene kennelijk nooit financieel/materieel is ondersteund geweest door de referentiepersoon toen ze nog in Suriname woonde, het zijn immers andere mensen die kennelijk geld hebben overgemaakt aan betrokkene, doet dat niet meer ter zake. Kennelijk is mevrouw de Schengenzone al binnen gereisd in november 2021. Waar mevrouw al die tijd heeft verbleven en hoe zij in haar levensonderhoud voorzag, werd niet aangetoond. Derhalve kan niet worden uitgesloten dat zij al die tijd, desgevallend in een andere lidstaat, in haar eigen levensonderhoud voorzag.

Er kan geen afhankelijkheid worden vastgesteld zoals bedoeld in art. 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op:

“Schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.”

Zij betoogt als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Zodat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er vol-doende redenen voorhanden zijn om de aanvraag gezinshereniging van verzoekende partij te weigeren.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgende elementen om de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij af te wijzen: Ik verwijs hier bij naar stuk 1.

De Dienst Vreemdelingenzaken is bij haar motivering substantieel in gebreke gebleven: haar beslissing is ondermaats gemotiveerd.

Verzoekster woont al sinds eind 2021 bij de referentiepersoon. Voordien woonde zij in haar herkomstland, Suriname. De referentiepersoon heeft via haar zus wel degelijk geld opgestuurd naar Suriname. Dit was via Western Union in Nederland. De referentiepersoon woonde in Geraardsbergen, en er was nergens een Western Union-bureau in de buurt. Zij stortte dus regelmatig geld naar haar zus, die dan dit geld overmaakte aan hun moeder, zoals op 6.11.2020 en 4.11.2021, bewijzen dewelke verzoekster heeft bezorgd aan verweerster. In bijlage vindt u ook een verklaring van haar zus dat zij effectief ook geld van verzoekster transfereerde naar Suriname. (zie stuk 4) Haar zus vroeg echter ook regelmatig aan een vriend van haar, omdat zij vaak moest werken, en vaak passeerde aan een Western Union-bureau, om de overschrijving in haar plaats te doen. Deze vriend heet [R.H.B.], dewelke ook getuigd deze overschrijvingen in opdracht van de zus te hebben gedaan (zie stuk 5) Ook van deze overschrijvingen bezorgde verzoekster bewijzen aan verweerster.

Verzoekster was er zich op het moment van de overschrijvingen uiteraard niet van bewust dat zij hiervan bewijzen nodig zou hebben om later het recht op gezinshereniging te kunnen laten doorgaan. Anders zou zij dit hoogstpersoonlijk gedaan hebben, en niet via een vriend van haar zus. Maar het is wel degelijk haar geld dat is overgemaakt aan haar moeder, en haar moeder was dus financieel afhankelijk van haar, reeds in Suriname.

Het was in eerste instantie niet de bedoeling dat verzoekster in België bij haar dochter zou blijven, zij kwam slechts enkele maanden om mee te helpen zorgen voor haar kleinkinderen, en dan vooral de jongste, geboren op 10 juli 2021. Later hebben zij samen beslist dat het beter zou zijn dat verzoekster hier in België zou blijven.

Dit is meteen ook de reden waarom zij niet onmiddellijk de gezinshereniging hebben aangevraagd.

Bovendien is het gezin verhuisd naar Menen in oktober 2022. Het is niet onlogisch dat zij deze verhuis hebben afgewacht om de aanvraag gezinshereniging te doen, zodat men dit meteen in de definitieve woonplaats kon doen. Nadat men gesetteld was na de verhuis, is men zich bij de gemeente Menen gaan informeren e.d. Het verzamelen van de bewijzen nam vervolgens wel wat tijd in beslag, ook bij de gemeente een afspraak maken gaat niet altijd onmiddellijk. Het officiële ontvangstbewijs van de aanvraag gezinshereniging is dan 13 april 2023, een halfjaar na de verhuis naar Menen.

Er is dus wel degelijk een logische uitleg voor dat de aanvraag gezinshereniging van verzoekster even op zich heeft laten wachten, na haar aankomst in België.

Maar verzoekster leeft wel degelijk sinds december 2021 bij de referentiepersoon en haar gezin. Dit wordt ook zo bevestigd door de bureaus in Menen, die bevestigen dat verzoekster al bij haar dochter woonde tijdens de verhuis. (zie stuk 6)

Dat verzoekster ook hier in België financieel afhankelijk is van haar dochter, wordt niet alleen aangetoond doordat zij bij haar dochter en diens gezin verblijft, maar ook doordat de referentiepersoon haar facturen betaald, zoals medische kosten. (zie stuk 7)

De Dienst Vreemdelingenzaken blijft dan ook in gebreke in onderhavig dossier.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond."

2.2. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) gaat de Raad ervan uit dat zij de schending van § 2 van dit artikel beoogt aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, uitgebreid gemotiveerd waarom verzoekster niet voldoet aan de gestelde voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Verzoekster maakt niet duidelijk waarom deze motieven haar niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Deze vaststelling dringt zich des te meer op gezien verzoekster in haar betoog tevens verwijst naar een schending van de materiële motiveringsplicht en opwerpt dat de motieven van de bestreden beslissing onduidelijk en dubbelzinnig zijn. Door inhoudelijke kritiek te uiten op de motieven kan zij worden geacht ze te kennen en te begrijpen.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet.

De inhoudelijke kritiek die verzoekster op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Verzoekster valt onder de toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

[...]"

2.5. Het Hof van Justitie heeft zich reeds meerdere malen over de voorwaarde van het 'ten laste' zijn uitgesproken. Zo onder meer in de arresten Jia (HvJ 9 januari 2007, Jia t. Migrationsverket, C1/05) en

Reyes (HvJ 16 januari 2014, Flora May Reyes t. Migrationsverket, C-423/12). In het arrest Jia stelt het Hof:

“35 Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van „ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (zie met betrekking tot artikel 10 van verordening nr. 1612/68, respectievelijk artikel 1 van richtlijn 90/364, arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 22, en arrest van 19 oktober 2004, Zu en Chen, C-200/02, Jurispr. blz. I-9925, punt 43).

36 Het Hof heeft tevens geoordeeld dat de hoedanigheid van ten laste komend familielid niet een recht op levensonderhoud veronderstelt, daar anders de familiehereniging zou afhangen van de nationale wettelijke regelingen, die van staat tot staat verschillen (arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 21). Volgens het Hof is niet van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien. Deze uitlegging vloeit logisch voort uit het beginsel dat de bepalingen waarin het vrije verkeer van werknemers – een van de grondslagen van de Gemeenschap – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (arrest Lebon, punten 22 en 23).

37 Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.”

In het arrest Reyes stelt het Hof als volgt:

“23 Daarentegen hoeft niet te worden bepaald waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning. Deze uitlegging vloeit logischerwijs voort uit met name het beginsel dat de bepalingen waarin, zoals in richtlijn 2004/38, het vrije verkeer van de burgers van de Unie – een van de grondslagen van de Unie – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

24 Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.

2.6. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet verzoeker dus aantonen dat er reeds eerder, voorafgaand aan de aanvraag, in principe in het land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon van materiële en/of financiële aard, omdat hij zelf niet in staat is in zijn basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een gebrek aan voldoende inkomsten uit activiteiten als werknemer, zelfstandige en/of onroerend goed e.a. dat algemeen kan worden omschreven als een situatie van onvermogen. De steun die de referentiepersoon verstrekt, mag niet een louter financiële bonus op eigen middelen betreffen.”

2.6. Het ten laste zijn in het land van oorsprong vermag te worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe is gehouden alle door verzoekster overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt aan verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken te beoordelen en uit te leggen waarom hij ze niet aanvaardt. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

2.7. Kernpassage in de bestreden beslissing is de volgende vaststelling van verweerder: *“Uit het geheel van bovenstaande bewijsdocumenten kan er niet toe worden besloten dat mevrouw reeds afhankelijk was van haar dochter voorafgaandelijk aan het komst naar België, vanuit haar land van herkomst of origine en voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging. Mevrouw heeft kennelijk Suriname reeds verlaten op 11.11.2021. Op 13.04.2023 volgde de allereerste aanvraag tot gezinshereniging bij de referentiepersoon. De referentiepersoon verblijft reeds in België sinds 2017.*

Onafgezien van het feit dat betrokkene kennelijk nooit financieel/materieel is ondersteund geweest door de referentiepersoon toen ze nog in Suriname woonde, het zijn immers andere mensen die kennelijk geld hebben overgemaakt aan betrokkene, doet dat niet meer ter zake. Kennelijk is mevrouw de Schengenzone al binnen gereisd in november 2021. Waar mevrouw al die tijd heeft verbleven en hoe zij in haar levensonderhoud voorzorg, werd niet aangetoond. Derhalve kan niet worden uitgesloten dat zij al die tijd, desgevallend in een andere lidstaat, in haar eigen levensonderhoud voorzorg.”

2.8. Verzoekster betoogt dat zij wel degelijk financieel afhankelijk is van de referentiepersoon die haar via tussenpersonen geld heeft overgemaakt toen zij nog in Suriname woonde. Meer bepaald zou de referentiepersoon, via haar zus S.N.M., geld hebben overgemaakt aan verzoekster via Western Union in Nederland, omdat er bij haar zelf in België geen kantoor van Western Union in de buurt was. Mevrouw S.N.M. zou dan op haar beurt ook regelmatig aan een vriend van haar, de heer R.H.B., hebben gevraagd om de overschrijvingen in haar plaats uit te voeren. Verzoekster tracht dit alles tevergeefs aposteriori aan te tonen door bij het verzoekschrift verklaringen op eer te voegen van mevrouw S.N.M. (stuk 4) en van de heer R.H.B. (stuk 5). Los van het feit dat dit louter verklaringen op eer betreft die niet worden ondersteund worden door objectieve bewijzen die het betoog van verzoekster ondersteunen, stelt de Raad immers vast dat blijkens het administratief dossier deze informatie en stukken – die trouwens ook niet zijn gedateerd – niet werden voorgelegd aan verweerder alvorens deze de bestreden beslissing trof. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Verweerder kon op basis van de voorliggende stukken, met name een *“bewijs van het overmaken van geld door R.H.B. aan betrokkene”* en een *“bewijs van het overmaken van geld door S.N.M. naar verschillende bestemmingen waaronder betrokkene”* dan ook op rechtmatige wijze beslissen dat hieruit niet blijkt dat verzoekster, toen zij nog in Suriname was, financieel/materieel werd ondersteund door de referentiepersoon. Verzoeksters andersluidende overtuiging, noch haar stelling dat, mocht haar dochter hebben geweten dat rechtstreekse stortingen van belang zouden zijn om later gezinshereniging van haar moeder te laten doorgaan, deze dochter hoogstpersoonlijk zelf de stortingen zou hebben uitgevoerd, kan niet tot een ander oordeel leiden. Dezelfde vaststelling geldt voor verzoeksters blote uitleg waarom zij in eerste instantie haar dochter kwam vervoegen in België. Hieruit blijkt ten overvloede eerder een motief van kinderoppas aan de grondslag te liggen van de vestigingsaanvraag dan een motief van de ten laste te zijn van de referentiepersoon.

2.9. Door verder te betogen dat zij sinds december 2021 bij de referentiepersoon in België woont en een verklaring in die zin van burens bij het verzoekschrift te voegen (stuk 6), slaagt verzoekster er niet in de volgende vaststelling van verweerder onderuit te halen: *“Kennelijk is mevrouw de Schengenzone al binnen gereisd in november 2021. Waar mevrouw al die tijd heeft verbleven en hoe zij in haar levensonderhoud voorzorg, werd niet aangetoond. Derhalve kan niet worden uitgesloten dat zij al die tijd, desgevallend in een andere lidstaat, in haar eigen levensonderhoud voorzorg.”* Deze verklaring werd opgesteld op 20 november 2023 en lag dus wederom niet voor toen verweerder de beslissing trof, waardoor hij er geen rekening mee kon houden. Ten overvloede stelt de Raad vast dat de verklaring van de burens bovendien vermeldt dat verzoekster sinds oktober, december 2022 en dus niet sedert december 2021 bij de referentiepersoon woont, zoals zij voorhoudt in haar verzoekschrift. Het betoog van verzoekster dat de aanvraag gezinshereniging *“even op zich heeft laten wachten”* omdat het niet de bedoeling was dat zij bij de referentiepersoon in België zou blijven en dat de referentiepersoon in oktober 2022 is verhuisd naar Menen is niet meer dan een bloot betoog en kan alleszins geen afbreuk doen aan het voorgaande.

2.10. Waar verzoekster tot slot nog wijst op de medische kosten die cash zouden zijn betaald door de referentiepersoon (stuk 7 bij het verzoekschrift) en hiermee poogt aan te tonen financieel van haar afhankelijk te zijn, stelt de Raad vast dat deze documenten niet aantonen dat de medische kosten werden voldaan door de referentiepersoon. Het betrokken stuk dateert bovendien van 23 oktober 2023, dus van nadat de bestreden beslissing getroffen werd. Verweerder kon er dan ook geen kennis van hebben. De Raad kan niet in de plaats van verweerder over verzoeksters vestigingsaanvraag gaan beslissen op basis van stukken waarover deze niet beschikte toen hij de bestreden beslissing trof.

De in punt 2.7. vermelde overwegingen blijven bijgevolg overeind.

Het eerste middel is ongegrond.

2.11. In een tweede middel werpt verzoekster op: *“schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel”*

Zij betoogt als volgt:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan

zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken zelf aanhaalt over beperkte informatie te beschikken.

Dat de DVZ de mogelijkheid heeft bijkomende informatie te verzoeken.

Dat DVZ tóch beslist heeft een weigeringsbeslissing aan verzoekende partij te betekenen.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen, nu de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag heeft afgewezen op basis van enkele elementen die zij hoegenaamd niet motiveert.

Toelichting:

Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

DVZ heeft nooit enige vraag tot verduidelijking gericht aan verzoekster.

Op geen enkel ogenblik heeft de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekende partij, haar dochter of de betrokken instanties uitgenodigd duidelijkheid te verschaffen over de huidige situatie.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot een weigering van de aanvraag gezinshereniging van verzoekende partij zijn besloten, nu blijkt dat er wel degelijk financiële en materiele afhankelijkheid is met de referentiepersoon.

Verzoekende partij voldoet aldus aan de noodzakelijke voorwaarden om een gezinshereniging aan te gaan met haar meerderjarig kind met Nederlandse nationaliteit.

Tóch meent de Dienst Vreemdelingenzaken haar dit verder verblijf in België te moeten weigeren.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de weigering van de aanvraag gezinshereniging zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

Ook dit middel is derhalve gegrond.

Dat er aldus sprake is van onbehoorlijk bestuur in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De aangehaalde middelen zijn derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen.”

2.12. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorg-vuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

2.13. Waar verzoekster betoogt dat verweerder haar niet heeft uitgenodigd om “*duidelijkheid te verschaffen over de huidige situatie*”, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoekster in het kader van haar vestigingsaanvraag de mogelijkheid had om alle inlichtingen die zij nuttig achtte over te maken aan verweerder. Verzoekster gaat eraan voorbij dat de zorgvuldigheidsplicht voor de overheid, waarop zij zich beroept, ook op haarzelf rust (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoekster aldus toe zelf ook de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het indienen van haar aanvraag en alle relevante stukken neer te leggen. Voorts blijkt uit niets dat verweerder zat met ‘*onduidelijkheden*’ over de situatie van verzoekster. Ten derde toont verzoekster niet aan dat mocht verweerder haar om duidelijkheid hebben

verzocht, zij inlichtingen zou hebben verschaft waardoor verweerder “*nooit tot een weigering van de aanvraag gezinshereniging*” zou hebben besloten. Hiervoor volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. Het blijkt dus niet dat verzoekster belang heeft bij haar kritiek.

2.14. Door te poneren dat ze voldoet aan de noodzakelijke voorwaarden om gezinshereniging aan te gaan, toont verzoekster niet aan dat verweerder op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot een andersluidende vaststelling kwam.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA